

Költemények.

Heyne' tavaszdalaiból.

Hol, hol nem egy király élt,
Kő volt belül, ősz volt felül,
'S szegény öreg király egy
Ifju lányt vőn nejl.

Hol, hol nem egy apród élt,
Vig volt szíve, szög volt haja,
'S a' királyné' nyomában
Uzonyt ő hord vala.

Tudod az agg dalocskát?
Olly édesen zeng, 's úgy zokog:
Ők egymást hön szerették,
'S meg kelle halniok.

Pap Endre.

Éj dal.

Halk esengve száll az éjben
Hozzád énekem,
Égve várlak berkem' árnyin:
Jer, szerelmesem!

Hold' fényében rezge lombok'
Lágy moraja kél,
Áruló szemek' lesétől,
Kedves, oh ne félj.

Fülmiléket hallsz-e dalt?i
Téged' kérnek ők,
Hangjok' édes panaszával
Érttem esdeklők.

Érzik vágyát e' kebelnek
'S a' szerelmi bűt;
Hangjaiknak minden érző
Szívbe nyílt az út.

Oh! induljon meg dalukra,
Lányka, kebled is;
Kéjremegve várok im rád:
Oh, jer, boldogíts!

Németből Riskó Ignác z.

C. Mári k. a. emlékkönyvébe.

Emléket kért szelid szived
Rokon barátitól, —
'S emlényed' égő oltárán
Szívök' érzelme szól;

Szerelm! remény! emlékezet'
Füzére fonja át,
A' mellybe én is bé fonom
Emlékvirágomat.

Tisztán őrizd! — mint én adom —
Füzéred' kincseül.
Szűz érzet' himbajából kelt
Rokon szív' béreül.

Burián Imre.

Bucsuszó a' Kisfaludy dalünnepen.

Tisztelt gyülekezet! nemes hölgy-
koszorú! Az én barátim, kik előttem
felszólalának, 's kikkel a' hetven éves,
de hervadhatlan, szellemi ifjúságban
virágzó hazafinak, a' félézázados költő-
nek, egy készüléttel 's küzdéssel tel-
jes kor' egyik daliájának meleg tiszte-
lésében én is egyesülök, azon kelle-
mes szerepet hagyták fen számomra,
hogy nektek, kik elég türelemmel bir-
tatok az elmondott komoly igazságokat
végig hallgatni, kikben nagyobb a' tisz-
telet és kegyelet egy érdemdús magyar
költő iránt, mint a' vágy, egyébütt ke-
resni ingerlőbb 's világiash élvezetet,

szíves köszönetet mondjak a' nemzeti irodalom' nevében.

Ha ősz bajnokunk, hőse ez ünnepnek, ki mindig olly lovagias, olly troubadouri tisztelettel viseltetett a' szépnem iránt, kinek keble 's lantja' húrjait először is a' majd kesergő majd boldog, de mindig mély és lángoló szerelem' keze pengette meg, jelen lehetne itt szerény ünnepünkön és látná e' lelkesült szemeket, mellyekben szerelem ég a' hazai érdekek, a' nemzeti költészet iránt; e' mosolygó ajkakat, miken édes jutalom leng a' nemzeti költő' számára, ezt tartaná élete' legszebb napjának, mint Tasso azt, mellyen a' Capitolban megkoszorúztatott, megújult tavasznak az életkor' elhalványult egén, rózsás esthajnalpirnak a' beköszöntött életalkonyat' borongásain. Mert ime itt valósúlva látná a' szép czélt, mellyért küzdött 's fáradozott, mellyet az Erdélyt Magyarországtól elválasztó bérceken, mint egykor a' birhatlannak látszó Lunához felsovárgó Endymion, tűzött ki magának, ott, hol révedező szemei két, 's fájdalom hogy két magyar haza' tércin tekintének végig, 's akkor, midőn a' sír nem volt sötétebb, a' pusztá nem sivatagabb, mint ez ónálomba merült hon, midőn ez elkorcsult népet arra sem leheté használni, mit a' lelketlen erdő, a' hideg köszikla is tud, visszazengeni saját szavainkat. Ott és akkor tűzé ki magának szép és nemes czélját: — ez ónálmu magyar hazában részvétet és szerelmet költeni a' zengzetes nemzeti nyelv iránt, édes hangokon hizelegni azt be azon keblekbe, mellyek mint márvány fehérek és simák, de hidegek és kemények valának. 'S a' nemzetiség, ez érczhangú óriás

csalogány, felharsogá a' mélyen alvókat; a' márványkeblek' zárt ajtaji megnyiltak hatalmas hangjai előtt; az édesen esengő lovagköltő szent lantja' melegével, melly omladozott várak feltett lengő, dúlt saslakokban fentanyázott ősi dicsőséget, 's romlásnak indult korcs jelent, bajnoki érzelmeket 's igaz és mélyszerelmet tudott zengeni, elkészíté a' földet és beülteté abba a' hazai gyöngye növényt, melly azóta erős tölgygyé szilárdult, mellyet sem éjszak' zord boreászai, sem nyugat' olvasztó zefirje nem képesek többé ledönteni 'S nem is lesznek képesek soha! mert a' nemzeti költőnesztor és a' példáján lelkesült ivadék' dalaira:

Mély sirjaikban

Őseink is megmozdultanak,
És az unokákba halhatatlan
Lelkeikkel visszaszálltanak,
Hozva áldást a' magyar hazára,
Szégyent átkot áruló fiára;

's mert, szükség' esetében

„Van leány,

Ki a' hősnek hon ekéből

'S felvad ősök' czimeréből

Kardokat szerez.“

Igen! lelkes ősz fia az ősi Sümeghnek! szent dalnoka a' zúgó Balatonnak! bár elestvéledtél 's „beborult az élet' vidám álarczája“, a' hon' lelkes leányinak rózsás mosolyain enyhítő esthajnalfény ragyog végnapjaidra, 's ha őseidhez készül repülni a' nemes életszikra kebledből: nyugton pillanthatsz végig leélt napjaid' gyöngysorára:

Merész tűzedben gyúladál az égro

'S fűrtid felett leng, pályád' lombja már.

Még egy szerény kérést hozzátok, tisztelt hallgatóim! — Ünnepünk' hőse-

nek arczképét, mellyet magatokkal visztek, vegyétek szives emlékül o' napra, melly mindnyájunkat egy szent és magas eszme' megtisztelésében egyesített 's ha a' szelid arc' megrikult fürteire tekintetek, érjen bennetek mély meggyőződésre a' gondolat: „hogy a' nemzetiség' templomának épületében nem megvetendő alkatrész a' költő és zengjen vissza lelkeitekben a' szent hárfa' pengése :

Egy istenért egy hazáért

Égett hajdan, durván hív,

Egy mátkáért, nyoszolyáért

A' törzsökös magyar sziv;

De se' isten, se' hazához

Sok kigyalult magyar sziv

Se' szavához, se párjához

Se' magához most nem hív!

Egy istenem, egy a' hazám,

Érzi szívem 's vallja a' szám,

Egy szerelme szívemnek

Mint szíve egy keblemnek!

De a' kis ajándokért cserét kérünk; hogy t. i. írjátok e' velinlapra becses neveiteket, saját kezeitekkel, melly Kisfaludy Sándornak el fog küldetni, mint tiszteletünk 's méltánylásunk' egyszerű jele. Az ősz bajnok szívesen fog örülni ezen nyilatkozásunknak 's talán maga mellé ültet még a' felszított melegű kandallóhoz 's hallat velünk egy regét a' hajdani dicsőség' korából, vagy tüntet fel előtökbe egy igaz magyar leányt, minő Póky Rózsa, vagy nemes érzelmei' ősi fellobogásában énekel egy hattyudalt:

„Mellyet a' nép, millió ajakkal

Zeng utána, bátor hangokon.“

Isten éltesse őt még sokáig és mint érdemli, boldogúl!

Tóth Lőrincz.

TÁRCSA.

FŐVÁROS.

Pesti posta. A' nagy hét nálunk szomorú 's borongó idővel állott be, vasárnap tüzzel (egyik külvárosban), hétfőn szélvészszel, melly, a' mellett hogy itt-ott a' háztetőkben károkat okozott, utcáinkat egész nap egy iszonyú por- és homoktenger' árapályában tartá. Hja, mert legujabban, nem elégszenek meg Pesten azon homokkal, mellyet Rákosról 's körületünkről a' szél hord be, nem eléglik meg, minek behordását az építések 's utczakövezések teszik szükségesé ('s pedig mennyi ez!), hanem ha már az utcát kikövezték, mint most p. o. a' Leopold-

utcát, kocsiszámra hordják fölbe hüvelyknyi vastagon, a' porondot, .. mellyből azonban legkevesebb marad helyben; a' legkisebb szél' kétötöd részét egy pillanat alatt elhordja, míg egy ötödét rendesen tüdeink és szobáinkra lehet számítani. .. Mondom neked, Horatio, sok dolog történik a' nap alatt, mellyről philosophusaitok nem is álmodnak!

— A' közeledő húsvétra czukrászaink megint kitettek magokért; lehetetlen leírni ezen minden gondolható kedves apróságok' gazdag különféléseit, mellyel évről évre mindig nagyobb mennyiségben, mindig finomabb ízlésben czukrászaink — kik e' tekintetben